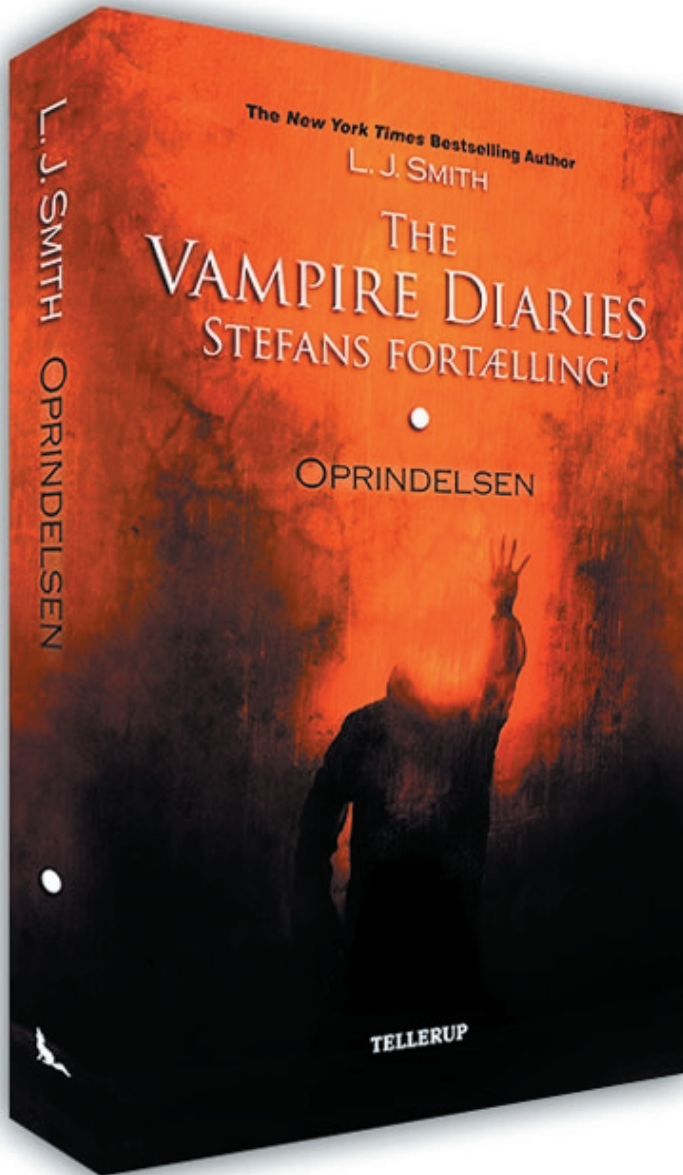

LÆS STARTEN AF ...

PROLOG

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

PROLOG

De kalder det spøgelsestimen, tidspunktet hvor midnatsklokken falder i slag, hvor menneskene er gået til ro og nattens skabninger dukker frem for at lytte til deres åndedræt, mærke sig færtten af deres blod og iagttage deres drømme. Det er timen hvor verden bliver vores og vi kan jage, dræbe, beskytte.

Det er tidspunktet hvor min blodhunger er størst. Men jeg holder igen. Jeg jager kun de skabninger hvis blod aldrig bruser af begær, hvis hjerter aldrig hamrer af fryd og som ikke kender til længsler der fremkalder drømme. Kun på den måde kan jeg kontrollere min skæbne og holde mørket på afstand. Det er den eneste udvej for at bevare kontrollen over den kraft der lurder i mit indre.

Det er derfor jeg griber til pennen i nætter hvor blodlugten trænger sig ind på mig fra alle sider og jeg ved at jeg hvert øjeblik kan give efter for den kraft jeg har modstået så længe, og som jeg har svoret på aldrig skal komme til at dominere mig. Når jeg skriver, er jeg i stand til at lukke alt andet ude. Ved at fortælle min historie, opregne fortidens begivenheder og føje dem ind i deres rette sammenhæng som perler på en snor, kan jeg bevare forbindelsen til den jeg var engang. Dengang jeg stadig var menneske. Dengang det eneste blod jeg nogen sinde havde hørt bruse for ørerne og mærket pumpe gennem hjertet var mit eget ...

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

•

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

KAPITEL

1

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

KAPITEL 1

Den dag mit liv forandrede sig for altid var en dag som alle andre. Det var en hed augustdag i 1864. Varmen var så kvælende at ikke engang fluerne havde energi til at sværme omkring ladden. Man hørte ikke det mindste til tjenestefolkenes børn, som normalt kastede sig ud i støjende lege i hvert ledigt øjeblik fra de daglige pligter. Luften var stillestående som før et voldsomt uvejr.

Jeg havde tænkt mig at tilbringe eftermiddagen med en ridetur på min hest, Mezzanotte, i det kølige skovområde i udkanten af Veritasplantagen – mit hjem. Jeg havde stukket en god bog i min skuldertaske og var fast besluttet på at liste mig væk uden at nogen lagde mærke til det.

Det havde jeg gjort det meste af den forløbne sommer. Jeg var sytten år gammel og rastløs, hverken parat til at slutte mig til min bror, som kæmpede i borgerkrigen, eller til at interessere mig for min fars forsøg på at lære mig godsdrift. Jeg sneg mig væk hver eftermiddag med det samme håb: at timerne i ensomhed ville hjælpe mig med at finde ud af hvem jeg var og hvad jeg ønskede at blive. Jeg havde afsluttet min skolegang på Virginias Drengeskole i foråret, og min far havde forlangt at jeg ventede med at indskrive mig på universitetet indtil borgerkrigen var forbi. Siden da havde jeg været fanget i en slags ingenmandsland. Drengetiden var forbi, men jeg var ikke rigtig voksen, og jeg anede ikke hvad jeg skulle stille op med mig selv.

Det værste var at jeg ikke havde nogen at tale med. Min sto-

rebror Damon var med general Grooms hær i Atlanta, de fleste af mine barndomsvenner var enten nyforlovede eller befandt sig på fjerne slagmarker, og min far viste sig sjældent uden for sit arbejdsværelse.

„Den bliver slem i dag!“ råbte vores forvalter, Robert. Han stod i skyggen af laden og fulgte to staldknægtes anstrengelser med at lægge hovedtøj på en af de heste min far havde købt på auktion den foregående uge.

„Jep,“ gryntede jeg. Det var et andet af mine problemer: jeg savnede nogen at tale med, men hver gang en mulig samtalepartner meldte sig, var jeg aldrig tilfreds med vedkommende. Det jeg så desperat ønskede var én som kunne forstå mig, én som var parat til at diskutere ting som bøger og livets store spørgsmål i stedet for at vælte almindeligheder om vejret og høstudsigterne af sig. Robert var flink nok og en af min fars mest betroede rådgivere når det gjaldt godsdriften, men han var samtidig så højroset og selvglad at det var umådelig svært at høre på ham i mere end ti minutter ad gangen.

„Har du hørt det sidste nyt?“ spurgte Robert og kom hen mod mig.

Jeg stønnede indvendig og rystede på hovedet. „Jeg har ikke læst avisen. Hvad er general Groom nu i gang med?“ spurgte jeg, selv om jeg helst undgik at tale om krigen. Det gjorde mig altid utilpas.

Robert skyggede med hånden for solen og rystede på hovedet. „Det drejer sig ikke om krigen. Det er noget med mærkelige overfald på dyr. Folkene ovre hos Griffins har mistet fem høns. De blev fundet med flænger i halsen.“

Jeg stivnede midt i et skridt og mærkede de små nakkehår rejse sig idet jeg satte foden til jorden. Vi havde sommeren igennem hørt historier om besynderlige overfald på husdyr fra

naboplantagerne. Det var hovedsagelig gået ud over mindre dyr som høns eller gæs, men i løbet af de sidste uger havde nogen – sandsynligvis Robert, godt påvirket af hjemmebrændt whisky – igangsat et rygte om at overfaldene blev begået af demoner. Jeg troede ikke på det, men det var endnu en påmindelse om at verden ikke længere var den samme som den jeg var opvokset i. Alt var under forandring, hvad enten jeg brød mig om det eller ej.

„Det er sikkert en omstrejfende hund,“ sagde jeg affejende – de samme ord jeg havde hørt min far sige til en historie Robert havde disket op med ugen før.

Et pludseligt vindstød gik gennem træerne, og hesten mellem de to stalddrenge slog med hovedet og trippede nervøst.

„Så må man håbe at du ikke løber på en af de omstrejfende køtere på dine lange, ensomme rideture,“ brummede Robert fornærmet og gik tilbage til skyggen ved laden.

Jeg fortsatte ind i den mørke, kølige stald. Hestenes prusten og rolige vejtrækning fik mig øjeblikkelig til at slappe af. Jeg tog Mezanottes børste ned fra sømmet på væggen og gav mig til at strigle hoppens bløde, kulsorte pels igennem. Den vrinskede bifaldende.

I det samme kom min far ind i stalden. Han var høj og førte sig med en myndighed der lagde en dæmper på de fleste som krydsede hans vej. Hans ansigt var furet af rynker som understregede autoriteten endnu mere, og trods heden var han i jakkesæt med kalvekrøs.

„Stefan?“ kaldte han og så sig om. Selv om han havde boet på Veritas i årevis, havde han kun sjældent vist sig i stalden. Når han skulle ud at ride, foretrak han at få leveret hesten fuldt opsadlet for foden af trappen til hovedbygningen.

Jeg dukkede ud af Mezanottes bås.

Den lå bagest i stalden, og min far kom ned mod mig. Han betragtede mig med let hævede øjenbryn, og jeg blev pludselig bevidst om at jeg var i skjorteærmer og godt svedig.

„Du ved nok at vi har staldknægte til at tage sig at hestene,“ sagde han.

„Ja,“ mumlede jeg med en fornemmelse af at jeg havde skuffet ham. Igen.

„Du er ved at være for gammel til at lege hestepasser,“ sagde han og klaskede Mezzanotte i flanken.

Unødvendigt hårdt, syntes jeg. Mezzanotte var af samme mening. Den fnyste og trippede sidelæns.

Jeg bed munden sammen i forventning om at han ville begynde på sit sædvanlige foredrag. Den lange smøre om hvordan det havde været da han var på min alder og netop var kommet til Virginia fra Italien uden at have andet end det han gik og stod i. Hvordan han havde kæmpet for at kunne bygge sig et lille hus på den første stump af den jord som siden da var vokset til Veritasplantagen. Og hvordan han havde givet plantagen netop det navn fordi veritas var det latinske ord for 'sandhed', og fordi han havde lært at så længe en mand søgte sandheden og bekæmpede alt hvad der smagte af bedrag, behøvede han ikke andet her i livet.

Men jeg slap denne gang. Han lænede sig mod båsens dørstolpe. „Rosalyn Cartwright har lige fejret sin seksten års fødselsdag. Hun leder efter en ægtemand.“

„Rosalyn Cartwright?“ gentog jeg. Da vi fyldte tolv, var hun blevet flyttet til Døtreskolen uden for Richmond for at tage sin eksamen der. Det var længe siden jeg sidst havde set noget til hende. Hun var en lidt museagtig pige med brunt hår og brune øjne. Så vidt jeg huskede havde jeg aldrig set hende i andet en brune kjoler. Hun havde aldrig været munter og lattermild

som Clementine Haverford, livlig og flirtende som Amelia Hawke eller raffineret og gavtyvagtig som Sarah Brennan. Gennem hele vores barndom havde hun været en skygge i baggrunden, én der bare hang på uden nogen sinde selv at tage initiativ til noget.

„Ja, Rosalyn Cartwright.“ Far sendte mig et af sine sjældne smil – et af dem hvor han trak mundvigene en smule opad og man skulle kende ham godt for ikke at opfatte det som en hånlige trækning. „Jeg har talt med hendes far, og vi er enige om at det er det helt rigtige parti. Hun har altid syntes godt om dig, Stefan.“

„Jeg er ikke sikker på at vi passe videre godt sammen,“ mumlede jeg med en pludselig fornemmelse af at staldens vægge havde trukket sig sammen om mig. Selvfølgelig var min far rørende enig med mr. Cartwright. Cartwright ejede byens bank. En alliance med ham ville gøre det muligt at udvide Veritas endnu mere. Rosalyn og jeg kunne godt opgive alle indvendinger. Vi ville ende som mand og kone.

„Selvfølgelig ved du ikke det, knægt!“ udbrød min far med en skraldlatter og daskede mig i ryggen. Han var i forbløffende godt humør. Mit sank til gengæld for hvert ord. „Ingen knægt på din alder ved hvad der er bedst for ham. Derfor skal du stole på mig. Vi bekendtgør forlovelsen ved det middagsselskab som jeg giver i Grange Hall i næste uge for at fejre konføderationen. I mellemtiden skal du aflægge hende et besøg og lære hende nærmere at kende. Giv hende godt med komplimenter og sørg for at hun falder for dig.“

Han trykkede en lille æske i hånden på mig.

Hvad med mig? Hvad hvis jeg helst er fri for at hun falder for mig? Ordene lå mig på tungen, men de kom ikke længere. Jeg stak æsken i baglommen uden at åbne den, og da jeg igen tog

fat med børsten, lagde jeg så mange kræfter i at Mezzanotte fnyste indigneret og rykkede væk.

„Jeg er glad for at vi fik det på det rene, sønnike,“ sagde min far.

Jeg ventede på at han skulle bemærke min talende tavshed og indse hvor tåbeligt det var at sende mig af sted for at fri til en pige jeg ikke havde vekslet et ord med i flere år. Det skete ikke.

„Far?“ sagde jeg og lagde mest mulig vantro i stemmen i håb om at bringe ham til fornuft.

Det gik fuldstændig hen over hovedet på ham.

„Jeg tror oktober vil være det helt rigtige tidspunkt for brylluppet,“ sagde han og gik sin vej uden at se sig tilbage.

Jeg måtte kæmpe for at holde vredeårerne tilbage. Jeg burde have anet det. Jeg tænkte tilbage på alle de gange hvor Rosalyn og jeg var blevet placeret ved siden af hinanden ved grill-sammenkomster og kirkearrangementer. Det havde bare ikke virket. Så snart vi blev gamle nok til selv at vælge vores legeskammerater, var vi gået hver sin vej. Et ægteskab mellem os ville være som at stille tiden ti år tilbage – vi ville ignorere hinanden mens vi pligtskyldigt forsøgte at gøre vores forældre glade. Bortset fra at vi nu risikerede at blive bundet til hinanden resten af livet.

KAPITEL

2

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

KAPITEL 2

Den næste eftermiddag fandt jeg mig selv siddende på en stiv, lavrygget stol i familien Cartwrights dagligstue. Hver gang jeg prøvede at skubbe mig en smule bedre til rette på det umage-lige sæde, mærkede jeg mrs. Cartwrights, Rosalyns og hendes kammerpigens øjne hvile på mig. De sad på rad og række i sofaen over for mig. Man skulle tro jeg var et portræt på væggen i et museum eller medvirkende i et teaterstykke. Hele stuen lignede noget der hørte til på en scene. Det var i hvert fald ikke et sted der indbød til at slappe af. Eller til at tale sammen, for den sags skyld.

I løbet af det første kvarter efter min ankomst var der kun faldet nogle ganske få, haltende bemærkninger om vejret, en ny forretning i byen og om krigen.

Derefter fulgte en lang tavshed som kun blev brudt af klikkelydene fra tjenestepigens strikkepinde. Jeg skottede til Rosalyn og forsøgte at finde noget ved hende som var en kompliment værd. Hun havde et ganske sødt ansigt med smilehuller, og hendes øreflipper var små og symmetriske. At dømme ud fra den halve centimeter ankel der var synlig under sømmen på hendes skørt, var hun spinkelt bygget.

Nået så langt jog en skarp smerte pludselig op gennem mit ene ben. Jeg gav et halvkvalt udbrud fra mig og kiggede ned. En ganske lille hund, kobberfarvet og på størrelse med en velvoksen rotte, havde hugget sine spidse tænder i min ankel.

„Åh, det er Penny! Penny siger bare goddag, ikke sandt, Penny?“ kurrede Rosalyn og tog kræet op i sine arme.

Hunden stirrede stift på mig og viste tænder. Jeg rykkede lidt tilbage på stolen.

„Den er ... vældig sød,“ sagde jeg, selv om jeg aldrig har kunnet begribe hvad folk vil med så små hunde. Hunde er nyttedyr man bruger til at holde vagt og til jagt, ikke noget man holder som pyntegenstande der passer til møblementet.

„Ja, er hun ikke?“ henåndede Rosalyn. „Hun er min bedste ven, og jeg må indrømme at jeg dårligt tør slippe hende ud nu med alle de dræbte dyr man hører om!“

„Vi er så frygtelig bange, Stefan!“ indskød mrs. Cartwright og glattede nervøst ned over sin marineblå kjole. „Jeg forstår ikke denne verden! Den er simpelt hen ikke skabt til at vi kvinder kan bevæge os udendørs!“

„Hvad det end er der huserer derude, håber jeg virkelig at det ikke angriber os. Nogle gange tør jeg ikke engang gå udenfor ved højlys dag!“ klagede Rosalyn og knugede Penny tæt ind til kroppen. Hunden peb, sprællede sig fri af hendes hænder og sprang ned fra hendes skød. „Jeg dør hvis der sker Penny noget.“

„Det gør der sikkert ikke,“ forsøgte jeg halvhjertet at berolige hende. „Alle angrebene er sket rundt om på farmene, ikke i byen.“

„Stefan?“ brød mrs. Cartwright ind med den skingre, let forurettede stemme hun også plejede at bruge over for Damon og mig når hun tog os i at hviske sammen i kirken. Hendes ansigt var meget spidst, og noget ved hendes mund fik hende til at se ud som om hun lige havde bidt i en citron. „Synes du ikke at vores Rosalyn er yndig i dag?“

„Jo, jo, det gør jeg skam,“ løj jeg. Rosalyn var iført en ufiks, brun kjole som passede til hendes brunligt blonde hår, der faldt i løse slangekrøller ned om hendes ansigt og ned over

hendes magre skuldre. Kjolen var en direkte modsætning til dagligstuen som var udstyret med egetræsmøbler, brokadebetrukne stole og orientalske tæpper der overlappede hinanden på det hvidskurede gulv. I det fjerneste hjørne, på væggen over kaminens marmorhylde, hang et portræt af husets herre. Mr. Cartwright stirrede ned på mig med et strengt udtryk i sit markerede ansigt. Jeg betragtede ham nysgerrigt. I modsætning til sin overvægtige og stærkt rødblisgede hustru var mr. Cartwright ligbleg og radmager – og let uhyggelig at se til. Noget ved ham bragte tanken hen på de gribbe jeg havde set kredsede over en slagmark den foregående sommer. Sammenlignet med forældrene måtte Rosalyn siges at være faldet næsten bemærkelsesværdigt heldigt ud.

Rosalyn rødmede. Jeg flyttede mig uroligt på den hårde stol og mærkede smykkeæsken med ringen i baglommen. Jeg havde kigget på ringen den foregående aften da jeg lå og ikke kunne falde i søvn – og genkendt den øjeblikkelig. Det var en smaragd, omgivet af diamanter og fremstillet af en af Venedigs bedste juvelerer. Min mor havde båret den til sin dødsdag.

„Nå, Stefan, hvad synes du om lyserødt?“ spurgte Rosalyn.

Det tog mig et øjeblik at blive nærværende. „Undskyld? Jeg hørte vist ikke ...“

Mrs. Cartwright sendte mig et indigneret blik, og hendes hønsemund trådte endnu tydeligere frem.

„Lyserødt, til middagen i næste uge? Det er så venligt af din far at invitere os,“ sagde Rosalyn. Nu var hun rød i kinderne og stirrede ned i gulvet.

„Jeg er sikker på at det vil klæde dig glimrende, ligesom alt andet du vælger at tage på,“ sagde jeg stift.

Det lød som noget jeg læste op fra en bog, men mrs. Cartwright smilede tilfreds. Hunden løb hen til hende og sprang

op i sofaen og lagde sig på puden ved siden af hende. Hun gav sig til at stryge den ned over ryggen.

Pludselig følte luften i dagligstuen hed og fugtmættet. Den vammelsøde blanding af duftene fra mrs. Cartwrights og Rosalyns parfume fik det til at svimle for mig. Jeg skottede stjålent til det antikke standur i hjørnet. Jeg havde kun siddet her i femoghalvtreds minutter, men det følte som femoghalvtreds år.

Jeg rejste mig på let usikre ben. „Det har været en fornøjelse at hilse på Dem, mrs. Cartwright, og på dig, Rosalyn, men det ville være forkert af mig at lægge beslag på hele jeres eftermiddag.“

„Det er betænksomt af dig,“ sagde mrs. Cartwright. Hun lød ikke som om hun mente det, og hun rejste sig ikke, men løftede hagen i retning af tjenestepigen, der nu sad og døde med strikketøjet hvilende i skødet. „Maisy følger dig ud.“

Jeg udstødte et dybt lettelsens suk da jeg kom udenfor. Luften følte behagelig kølig mod min klamme hud, og det passede mig glimrende at jeg ikke havde ladet vores kusk vente med vognen. Jeg glædede mig til at få klaret hovedet på den tre kilometer lange spadseretur hjem. Solen var begyndt at synke under horisonten mod vest, og duften af kaprifolium og jasmin fyldte luften.

Jeg så op mod Veritas' hovedbygning på vejen op ad skråningen. Blomstrende liljer omgav de store urner der flankerede indkørslen frem til hoveddøren. Indgangspartiets hvide søjler lyste rødgult i den synkende sols stråler. Nede til den ene side blinkede dammens spejlblanke overflade, og jeg kunne høre råb og latter fra børnene der legede i nærheden af tjenestefolkenes kvarter.

Dette var mit hjem, og jeg elskede det, men jeg kunne ikke

forestille mig at skulle dele det med Rosalyn. Jeg stak hænderne i lommen og sparkede vredt til en sten der lå i vejen for mig.

Vejen slyngede sig op ad skråningen, og da jeg kom fri af den sidste kurve, standsede jeg og kiggede forbavset. En ukendt vogn med en hvidhåret kusk på bukken holdt foran hovedtrappen. Min nysgerrighed var øjeblikkelig vakt. Vi havde meget sjældent gæster. Kusken sprang ned på jorden og åbnede vogndøren. En bleg og meget smuk ung kvinde hvis ansigt var indrammet af et væld af mørke krøller steg ud. Hun var iført en flagrende hvid kjole, holdt sammen om hende slanke midje af et ferskenfarvet skærf. På hovedet havde hun en hat i samme farve. Den var trukket let frem i panden så skyggen skjulte hendes øjne.

Hun vendte sig som om hun havde mærket min stirren. Et gisp undslap mig, meget mod min vilje. Hun var mere end smuk. Hun var fuldendt. Selv fra tyve skridts afstand kunne jeg se det glimte i hendes mørke øjne idet hun skilte de røde læber i et lille smil. Hun løftede en smal hånd og lukkede sine lange, slanke fingre om det blå kamésmykke hun havde hængende om halsen, og jeg efterlignede uvilkårligt bevægelsen og forestillede mig samtidig hvordan hendes fingerspidser ville føles mod huden.

Så vendte hun sig om mod vognen. En kvinde, som måtte være hendes tjenestepige, steg ud og begyndte geskæftigt at rette på hendes skørt.

Åbenbaringen vendte hovedet halvt. „Goddag,“ råbte hun.

„Goddag ...“ kvækkede jeg, stadig på vej frem, og mærkede et svimlende pust af en blanding af ingefær og citron da jeg standsede et par skridt fra hende.

„Mit navn er Katherine Pierce. Og du er?“ Hendes stemme

havde en undertone af munterhed – som om hun var klar over at hendes skønhed havde gjort mig stum.

Jeg vidste ikke om jeg skulle være skamfuld eller taknemmelig over at hun tog føringen.

„Katherine,“ gentog jeg langsomt, og så vidste jeg hvem hun var. Min far havde fortalt mig historien om en ven af en af hans gode bekendte nede i Atlanta. Den pågældendes naboer var omkommet da deres hus brændte ned under general Sherman's belejring. Den eneste overlevende havde været en sekstenårig pige som nu stod helt uden slægtninge. Min far havde omgående tilbudt at pigen kunne flytte ind i den ledige bolig der hørte til vores vognhus. Det havde lydt meget mystisk og romantisk alt sammen, og da min far fortalte om det, så jeg tydeligt i hans øjne hvor meget han nød tanken om at træde til som den forældreløse unge dames frelsende engel.

„Ja, Katherine,“ sagde hun med spillende øjne. „Og du er ...?“

„Stefan,“ sagde jeg hurtigt. „Stefan Salvatore. Giuseppe's søn. Det gør mig ondt for din familie.“

„Tak,“ sagde hun stille, og en skygge gled over hendes ansigt. „Og tak til dig og din far fordi han giver mig og min tjenestepige husly. Dette er Emily. Jeg ved ikke hvad vi skulle have gjort uden jer.“

„Vi har rigeligt plads her,“ sagde jeg, opfyldt af beskyttertrang. „Skal jeg vise jer vej til vognhuset?“

„Det er pænt af dig, men vi finder selv vej,“ svarede hun og fulgte efter kusken, som havde bakset en stor rejsekuffert frem og nu bar den over mod vognhuset. Det lå for sig selv et stykke fra hovedbygningen. „Det har været en fornøjelse at hilse på dig, Stefan Salvatore,“ fortsatte hun og blinkede muntert til mig inden hun drejede om på hælen. „Eller skulle jeg måske kalde dig Redningsmand Stefan?“

Jeg fulgte hende med øjnene idet hun gik over mod vogn-
huset, tæt fulgt af tjenestepigen, og vidste med det samme at
mit liv aldrig ville blive det samme igen.

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

KAPITEL

3

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

KAPITEL 3

21. august, 1864

Jeg kan ikke få hende ud af hovedet. Hun er hele tiden i mine tanker. Jeg tør ikke engang skrive hendes navn. Hun er smuk, fortryllende, noget helt for sig selv.

Når jeg er sammen med Rosalyn, er jeg Giuseppes søn, en af Salvatoreknægtene, én som til enhver tid kan skiftes ud med Damon. Jeg er helt sikker på at familien Cartwright ville være fuldstændig ligeglade med om det blev Damon der førte deres datter til alteret. Den eneste grund til at det bliver mig, er at min far ved at Damon kategorisk ville afvise forbindelsen. Jeg har altid været den føjelige.

Men da jeg så hende, Katherine, var det som om jeg pludselig blev mig selv, Stefan Salvatore.

Men det går ikke. Jeg må være stærk. Behandle hende som en søster og gøre alt hvad jeg kan for at forelske mig i den pige jeg skal giftes med.

Jeg er bare bange for at det allerede er for sent ...

Rosalyn Salvatore, tænkte jeg ved mig selv næste dag og smagte på navnet idet jeg gik ud ad døren for at aflægge mit andet pligtbesøg hos min kommende forlovede. Jeg prøvede at forestille mig hvordan det ville blive hvis Rosalyn og jeg flyttede ind i boligen over vognhuset, eller eventuelt i et andet, mindre hus som min far sikkert ville lade bygge til os som bryllupsgave. Det ville blive lange dage hvor jeg sled med breve og støvede protokoller i min fars beklumrede arbejdsværelse, mens

hun tog sig af vores børn. Jeg prøvede at oparbejde en smule forventning ved tanken, men det eneste jeg følte var kold rædsel.

Jeg lagde vejen forbi vognhuset og stirrede længselsfuldt op mod vinduerne på førstesalen. Jeg havde ikke set noget til Katherine siden hendes ankomst den foregående eftermiddag. Far havde sendt vores tjener, Alfred, over for at invitere hende til aftensmad, men hun havde høfligt afslået med den undskyldning at hun var træt efter rejsen. Jeg havde tilbragt det meste af aftenen med at sidde ved vinduet på mit værelse og stirre over mod vognhuset i håb om at få et glimt af hende, men efter hvad jeg kunne se var der ikke engang blevet tændt lys derovre. Hvis jeg ikke havde vidst at hun og Emily var flyttet ind, ville jeg have troet at huset stadig stod ubeboet. Da jeg omsider tog mig sammen til at gå i seng, lå jeg længe og spekulerede på hvad Katherine mon foretog sig, og om hun havde brug for trøst.

Værelserne over vognhuset virkede lige så ubeboede her i dagslys. Gardinerne var stadig trukket for. Jeg tvang blikket væk fra vinduerne og traskede ned ad indkørslen. Grusvejen under mine fødder var hård og fuld af sprækker. Vi trængte til nogle kraftige regnbyger. Luften var stillestående og føltes død. Der var ikke et menneske at se så lang øjet rakte, men jeg havde ikke gået ret længe før jeg fik en ubehagelig fornemmelse af at blive iagttaget. Jeg kom i tanke om Roberts advarsler om at gå rundt alene og meget mod min vilje begyndte mine små nakkehår at rejse sig.

„Hallo?“ udbrød jeg højt og vendte mig med et sæt.

Og stirrede vantro. Nogle få skridt bag mig stod Katherine lænet til en af englestatuerne som flankerede det sidste stykke af indkørslen op til huset. Hun var iført en hvid solkysse der

beskyttede hendes skære hud og en hvid kjole, broderet med små rosenknopper. Trods heden virkede hendes hud så kølig som dammen en decembermorgen.

Hun smilede til mig og afslørede en række perfekte, hvide tænder. „Jeg havde håbet på en rundvisning, men det ser ud som om du har andet at tage dig til.“

Jeg trak vejret dybt. Æsken med ringen føltes pludselig meget stor og tung i baglommen. „Jeg har ikke ... jeg ... jeg ... Jeg kan godt blive her og holde dig med selskab,“ stammede jeg.

„Nej, nej.“ Katherine rystede smilende på hovedet. „Jeg har allerede lagt beslag på en af jeres boliger. Det går ikke at jeg også tager jeres tid.“

Hun skød det ene øjenbryn i vejret. Jeg havde aldrig før været ude for en pige der var så afslappet og sikker på sig selv. Jeg blev grebet af den største lyst til at få ringen frem fra baglommen, kaste mig på knæ og tilbyde hende den, men tanken om min fars reaktion bragte mig til fornuft i tide.

„Men jeg kan vel tillade mig at følge dig et stykke på vej,“ sagde Katherine og svingede koket med sin solparasol.

Vi fortsatte ned ad indkørslen i venskabelig tavshed. Jeg holdt hele tiden øje med omgivelserne, og det undrede mig at hun ikke virkede det mindste nervøs over at spadserere alene sammen med en mand. Måske skyldtes det at hun var forældreløs og helt alene i verden, men uanset grunden var jeg taknemmelig for det.

En let brise havde rejst sig, og jeg nød den blandede duft af ingefær og citron der emmede fra hende. Jeg havde en fornemmelse af at jeg kunne dø af lykke lige på stedet. Bare det at være i hendes nærhed var en påmindelse om al den skønhed og kærlighed der fandtes i verden, selv om begge dele lå uden for min rækkevidde.

„Jeg tror jeg vil kalde dig Stefan den Tavse,“ sagde Katherine da vi nåede egelunden som markerede grænsen mellem landsbyen Mystic Falls og egnens øvrige plantager og godser.

„Undskyld ...“ begyndte jeg med en kedelig fornemmelse af at jeg var lige så søvndyssende selskab for hende som Rosalyn var for mig. „Det ligger sådan at vi simpelt hen er så uvante med fremmede her i Mystic Falls. Jeg møder sjældent nogen som ikke ved alt om mig i forvejen, og jeg ville nødigt kede dig. Efter Atlanta vil Mystic Falls sikkert virke meget stille.“

Jeg havde lyst til at sparke mig selv så snart ordene var sluppet over mine læber. Hun havde mistet sine forældre i Atlanta, og nu fik jeg det til at lyde som om hun hellere skulle være blevet der! Jeg rømmede mig kraftigt et par gange.

„Jeg ... ja ... jeg forsøger selvfølgelig ikke at sige at du skulle være blevet der ... med de minder ...“

Hun smilede. „Tak, Stefan. Jeg forstod godt hvad du mente. Det er pænt af dig.“ Et nyt smil, men hendes tonefald fortalte tydeligt at hun ikke ønskede at forfølge emnet nærmere.

Vi fortsatte i tavshed et stykke tid. Jeg afkortede bevidst mine skridt så hun kunne følge med uden vanskelighed. Og så, tilfældigt eller måske bevidst, strejfede hendes fingre min arm. Trods heden var de kolde som is.

„Bare så du ved det,“ sagde hun. „Jeg finder ikke noget som helst ved dig kedeligt.“

Jeg blev gloende hed over det hele og kiggede op ad vejen som om jeg forsøgte at finde ud af hvilken vej vi skulle vælge. Det var udelukkende skuespil for at skjule min rødme, og æsken i min baglomme føltes tungere end nogen sinde.

Omsider tog jeg mig sammen og vendte hovedet for at sige noget, spørg mig ikke hvad - kun for at opdage at hun var væk.

„Katherine?“ råbte jeg og skyggede med hånden over øjnene for solen i forventning om at høre hendes latter et sted fra kratet langs vejen, men alt hvad jeg hørte var ekkoet af min egen stemme.

Hun var forsvundet.

L. J. SMITH: OPRINDELSEN
THE VAMPIRE DIARIES
STEFANS FORTÆLLING

